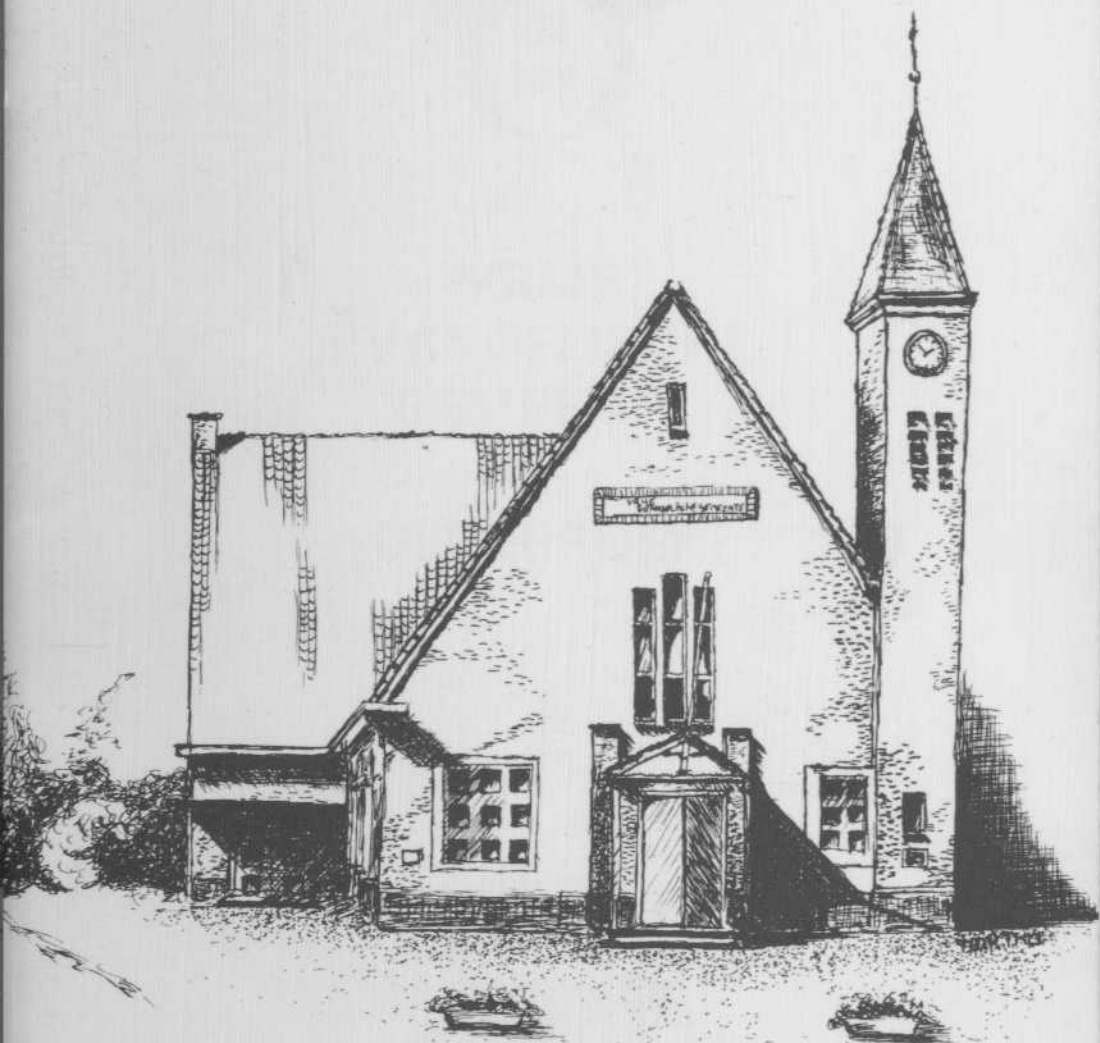

70 K 174

50 jaar
Vrije Evangelische Gemeente
Oldebroek

v.d. S.
70 K 174

**VRIJE
EVANGELISCHE
GEMEENTE**

OLDEBROEK

BIBLIOTHEEK THU-KAMPEN

0136 5039

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

Omzien in verwondering

Op 20 december 1930 werd onze Vrije Evangelische Gemeente te Oldebroek gesticht. Op 21 december 1980 willen we dat feestelijk gedenken.

Een groot feest wordt het niet. We houden het meer, zoals we dat Gouden Bruidsparen nog wel eens horen zeggen: we vieren het onder elkaar; zoveel drukte ligt ons niet zo erg; we willen het graag vieren in de kleine kring van het gezin, de eigen familie. Welnu, zo willen wij het als gemeente ook doen: onder elkaar, in het eigen gezin, in de eigen familiekring van de gemeente, al zijn onze vrienden natuurlijk evenzeer hartelijk welkom.

Het wordt geen groot feest. Maar de dankbaarheid is er niet minder om.

We moesten denken aan Mozes, die veertig jaar lang het volk heeft geleid en het heeft mogen brengen tot aan de poorten van het beloofde land. Hij herinnert de kinderen van zijn volk — de mannen en de vrouwen, de jongens en de meisjes — met diepe ernst aan de tijd, die voorbij ging. Voordat hij afscheid neemt van het volk moet er nog een laatste woord worden gezegd. We lezen dat in Deuteronomium 8:8 "Gedenk dan heel de weg, waarop de Here uw God u...heeft geleid..." En even verder lezen we in vers 11 "Neem u er voor in acht, dat gij de Here, uw God, niet vergeet..."

In mijn bijbel staat boven dit hoofdstuk: Gods weldaden vragen dankbaarheid. En zo is het!

Zo willen wij ook samen gedènkèn. Om zo samen te kunnen dānken. Want immers, gedenken is goed, maar danken is meer. Danken is vān de zegen, die we mochten ontvangen, opzien tot Hem, Die ons die zegen gaf. "Van U zijn alle dingen - van U, o God, alleen - van U de zegeningen, o, Hoorder der gebeèn..." Als we zo de vijftig jaren, dat onze gemeente mag bestaan, overzien, dan kunnen we ons eigenlijk alleen maar verwonderen. Verwonderen over zoveel geduld als God met ons heeft gehad. Verwonderen over zoveel barmhartigheid als God ons heeft getoond in de loop van zoveel jaren, ondanks zoveel kleingeloof en ongelooft, ondanks zoveel zonde en ongerechtigheid aan onze zijde. Ons verwonderen over zoveel ontvangen liefde en zegen van Hem, Die al die jaren door ònze God en Heiland heeft willen zijn. Dan kunnen we slechts omzien in verwondering....en danken voor zoveel liefde en zoveel trouw.

We mogen dan, dacht ik, allereerst danken voor het Woord, dat ons al die jaren door is gebracht, door al die velen, die God in ons midden zond: de eigen voorgangers, de predikanten uit Bondsgemeenten, predikanten en evangelisten uit andere kerken en kringen — die ons allen op eigen wijze het Evangelie van onze Here Jezus Christus hebben verkondigd. De blijde boodschap van de liefde van God voor een verloren wereld; het goede nieuws van de mogelijkheid tot redding voor alle mensen; de wondere tijding van Jezus, Die alles voor ons heeft volbracht aan het kruis op Golgotha, zodat we mogen weten — met zekerheid en vreugde — dat we erbij mogen horen. Bij God, Die ons liefheeft; bij Jezus Christus, Die ònze Heiland wil zijn, bij de Gemeente, die Hij Zich heeft gekocht door Zijn bloed; bij het verlostè volk des Heren, bevrijd uit het diensthuis van zonde, duivel en dood, onderweg naar het Beloofde Land, het Koninkrijk van onze Here Jezus Christus.

O ja, als we omzien naar de tijd, die voorbij ging, dan kan dat alleen geschieden in verwondering en dankbaarheid: dat Zijn liefde niet afhankelijk was van die van

ons en dat Zijn trouw niet afhankelijk was van onze trouw. Dat we hebben mogen ervaren, dat we nooit groot genoeg kunnen denken van Zijn liefde en genade, en dat we nooit groot genoeg kunnen denken van Zijn reddende en vernieuwende kracht.

Wat hebben er, in antwoord op de prediking in deze vijftig jaren, ook onder ons een mensen de weg mogen vinden naar het kruis op Golgotha, om te knielen aan de voeten van Jezus, om van Hem de genade te mogen ontvangen van vergeving, de genade ook van een nieuw begin. Wat hebben er een mensen onder ons de kracht mogen ervaren van Jezus, onze Heiland, tot redding en vernieuwing van hun leven voor God en mensen.

Het is ook onder ons een machtige werkelijkheid gebleken, wat Paulus aan Timotheus schrijft in zijn eerste brief: "Dit is een getrouw woord en alle aanname waard, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren te behouden..."

Jezus, "de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven".

Zo danken wij God, voor allen, die ons in de loop van deze vijftig jaren het Woord van God hebben gebracht; voor al die velen, die ons de heerlijkheid van Jezus Christus hebben laten zien tot redding en zegen van zovelen onder ons. We hebben reden om te danken, in verwondering.

Wat heeft God machtig onder ons willen werken door Zijn woord en door Zijn Heilige Geest in de harten van jongeren en ouderen. Wat kwam Zijn Woord menigmaal tot ons in diepe ernst: de God, Die niet wil dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen. Wat kwam Zijn Woord menigmaal tot ons als een doordringende, vriendelijke nodiging: Geef Mij uw hart! — omdat Hij pas dan alles voor ons kan zijn, als we ons helemaal geven aan Hem....

We hebben reden om te danken, in verwondering. Vooral als we zien op onszelf, als gemeente en als personen. Als we denken aan onze liefde, onze dankbaarheid, onze trouw... Wat wij ervan gemaakt hebben voor God en de mensen... o ja, dan worden we pas goed stil in verwondering en dan weten we helemaal voor wie we onze God en Heiland mogen danken: voor Jezus Christus, onze Heer, alermeest.

Hij is goed over ons geweest, ondanks alles.

Hij heeft ons rijk gemaakt door Zijn zegen, ondanks alles.

Wat hebben we veel om voor te danken!

Dat kan niet zonder schuldbelijdenis en verootmoediging als we zien op onszelf. Maar we kunnen het niet nalaten als we zien op Zijn goedheid, Zijn liefde en Zijn trouw.

*"Loof de Here, mijn ziel,
en al wat in mij is, zijn heilige naam;
loof de Here, mijn ziel,
en vergeet niet een van zijn weldaden..."*

Loof de Heren, mijn ziel!"

Psalm 103.

H. Postma

50 Jaar Vrije Evangelische Gemeente

Een kort verslag

door G. W. de Groot

Een geschiedenis kon het niet worden. Daarvoor zouden alle gegevens uit de notulen en jaarverslagen verzameld en geordend moeten worden en dan systematisch verwerkt. Daarom een kort verslag.

'k Heb getracht: niet te opsommend te zijn; niet al te veel weg te laten; niet al te "teuterig" alles te verwerken.

Al met al een moeilijke opdracht.

50 Jaar Vrije Evangelische Kerk

Achtergrond

In het begin van de negentiende eeuw droeg het godsdienstig leven in Oldebroek een liberaal stempel.

Men dacht in hoofdzaak aan het materiële, leefde enigszins ruw en oppervlakkig en deed niet veel aan kerkbezoek.

Dit veranderde geheel in de periode dat Ds. Joh. Montijn hier als Hervormd predikant werkzaam was. Van 1822 tot zijn overlijden in 1849, verrichtte hij zijn arbeid met veel zegen. Zijn invloed was groot en velen kwamen tot meerdere geloofskennis. Op de "gezelschappen" werden zijn preken besproken, evenals geloofsvragen en belijdenisstukken. Velen kwamen tot geloofsbezinning en er werd veel gesproken over de noodzakelijkheid van persoonlijke bekering.

Later kwam er scheiding in de gezelschappen, de ene groep hield zich bij de calvinistische richting en de andere kwam tot meer evangelische opvattingen. Deze laatste groep noemde men "de mensen van het lichte geloof". Waarschijnlijk werd o.a. het werk van ds. Witteveen van Ermelo door deze groepen gesteund. Zo werd door de prediking van ds. Montijn en door de gezelschappen de akker vóór bewerkt, die later de vrucht van een geestelijke opwekking zou dragen. Deze opwekking, waaraan de naam van ds. L. H. A. Bähler verbonden is, kwam in 1876.

Ds. Bähler, Herv. predikant te Oosterwolde, was een zeldzaam begaafd en zeer breed bestudeerd en ontwikkeld man. Vooral zijn kennis van de oude talen was groot.

In 1874 bezocht hij met o.m. ds. Huet van Nunspeet, ds. A. Kuyper en ds. J. G. Smitt van Amsterdam de Brighton-conferenties in Engeland, waar "de heiligmaking door geloof en bekering" werd gepredikt.

Teruggekomen predikte hij hier, waar de bodem in vroegere jaren reeds was toebereid, de bekering en heiliging des levens in Christus Jezus door de kracht van de Heilige Geest.

Velen waren vatbaar voor deze boodschap, waarop ds. Bähler de nadruk legde: het gaat niet om bekering tot de belijdenisgeschriften, maar om bekering des harten tot de Here Jezus Christus.

Velen kwamen tot het geloof in Christus Jezus en begonnen hun leven te wijden aan Hem en aan Zijn dienst. In de gezelschappen in wijde omtrek werden deze dingen besproken.

De verkondiging van "het evangelie van genade en verlossing door Zijn bloed" kreeg veel tegenstand. Ds. Bähler en zijn volgelingen werden vaak bedreigd en tegen gestaan.

Na zijn vertrek ging de beweging in Oosterwolde en Oldebroek voort.

Men kwam tot de stichting van de vereniging "Luctor et Emergo". Men hield bidstonden, deed aan openluchtwerk, offerde voor de zending, stichtte een jongelings-, meisjesvereniging en zangvereniging. Ook hield men op verschillende plaatsen in de omgeving zondagsschool.

Een eigen gebouwtje was nodig. Op 23 oktober 1893 wijdde ds. Bähler het in. "Luctor" was een vrije evangelisatie of "broederkring". De leden gingen bij de Herv. kerk ter catechisatie en deden belijdenis in de Herv. kerk. Hun kinderen werden daar gedoopt en ingeschreven, en naast de eigen diensten werden vaak nog diensten in de Herv. kerk bezocht.

In het eigen gebouw spraken eenvoudige lekebroeders, de eigen voorgangers, vaak ook afgewisseld door voorgangers van velerlei nuancering van elders. Na

de opwekking van 1905, die "Luctor" ook niet voorbij ging, ook veel opwekkingspredikers.

Ook dienden er vele vrij-evangelische voorgangers in de loop der jaren. Uit "Luctor" zijn vele arbeiders in Gods Koninkrijk voortgekomen, zij dienden o.a. in de zending en in de Vrije Evangelische Gemeenten.

Doordat men zoveel anders dacht en geloofde dan wat in de Herv. kerken hier geleerd en beleden werd, groeide men steeds verder van deze kerk af.

Men kon het met de prediking niet eens zijn en voelde zich hoe langer hoe meer bezwaard om nu wel voor de sacramenten, de Heilige Doop en het Heilig Avondmaal bij de Herv. Kerk aan te kloppen, terwijl zij de prediking daar steeds meer begonnen te verzuimen, Daarom werd besloten in het eigen gebouw, door geordende voorgangers, de kinderen van de leden van "Luctor" te laten dopen. Het lag voor de hand, dat waar men nu eigenlijk helemaal van de Herv. Kerk was los geraakt, men contact zocht met anderen, andere vrije groepen en of gemeenten, en wie kwamen dan meer in aanmerking dan de gemeenten, aangesloten bij de "Bond van Vrije Evangelische Gemeenten"?

Niet alle leden van "Luctor" konden daarin van harte meegaan, want men vreesde, en wel enigszins terecht, dat men dan te veel van het eigene zou moeten opgeven.

Het voor en tegen is op vele vergaderingen en bidstonden besproken. Daar ieder er van overtuigd was dat de zienswijze van hun groep de meest juiste was voor het welzijn van de gemeente, poogde men ook de ander over te halen. Op den duur geeft dat spanning en verwijdering. Het kwam dan ook zover dat op zondag 18 mei 1930 17 broeders en zusters door ds. W. D. Linthout werden bevestigd in "Luctor" en voorlopig als leden van de Vrije Evangelische Gemeente te Hilversum ingeschreven. Dat waren:

br. Willem van de Weg en zr. Hentje van de Weg-Koster,
zr. Hendrikje Blaauw-Flier,
br. Hendrik Flier en zr. Geeltje Flier-Spijkerboer,

Boerderij br. B. Fikse T.zn.

br. Helmig Flier en zr. Gerritje Flier-v.d. Veen,
br. Hendrik Spronk en zr. Coba Spronk-Flier,
br. Cornelis Spronk B.zn,
br. Beert Fikse en zr. Jacoba Fikse-van de Werfhorst,
br. Aart v.d. Maten en zr. Aaltje v.d. Maten-Schut,
zr. Dina Spronk-Koster,
br. Rijk Spronk G.zn. en
zr. Grietje de Haas-van de Weg.

Hiermede was de Vrije Evangelische Kring te Oldebroek ontstaan. Op 24 juli 1930 werd de eerste ledenvergadering gehouden. Besloten werd o.m. om op zondag 27 juli godsdienstoefening te houden op de grote deel van de boerderij van br. Beert Fikse T.zn.

Er was nu naast "Luctor" de Vrije Evangelische Kring, gescheiden, van elkaar gescheurd, maar in veel dingen toch nog zeer verbonden.

Klederdracht Oldebroek

De Vrije Evangelische Gemeente

Op 20 december 1930 werd tot stichting van een Vrije Evangelische Gemeente te Oldebroek besloten. Op deze vergadering werden ook de eerste ambtsdragers verkozen, n.l. de brs. Hendrik Flier en Willem van de Weg als ouderlingen en de broeders Beert Fikse en Hendrik Spronk als diakenen. Zij werden op zondag 11 Januari 1931 door ds. Joh. J. van Petegem van Hilversum bevestigd. Daarmede was de gemeente haar weg begonnen.

Uitbreiding kwam ook al gauw, want op zondag 12 april 1931 werden 13 nieuwe leden door ds. Waardenburg bevestigd.

De vraag naar een eigen voorganger kwam nu ook naar voren en met geloof en durf werd

Ds. A. W. F. Waardenburg
(1931 - 1936)

predikant bij de Vrije Evangelische Gemeente te Wemeldinge, aangezocht de herdersstaf in de gemeente op te nemen.

Hij verklaarde zich daartoe bereid. Voorlopig begon hij zijn arbeid voor enige dagen en bijzondere gelegenheden. De officiële beroepsbrief is gedateerd: 1 november 1931.

Omdat de ruimte bij Br. Fikse te klein bleek en de leden toch ook nog rechten hadden op het gebouw "Luctor" werd er getracht met de Luctor-kring tot overeenstemming te komen over het samen gebruiken van het gebouw, op zondag en ook bij conferenties en voor de verenigingen. Al spoedig bleek dit ook maar een tijdelijke oplossing, daarom moest worden uitgezien naar een bouwterrein voor een eigen kerkgebouw. Het meest geschikt leek het terrein van Br. H. Franken aan de Zuiderzeestraatweg. Ook was er de mogelijkheid van een bouwterrein van br. Helmig Flier gelegen aan de Mheneweg.

Op een kerkeraadsvergadering op 15 mei 1931 werd besloten aan br. Jacob van Olst op te dragen een tekening te maken voor een kapel van plm. 16 meter lang en plm. 12 meter breed. De volgende dag zaterdag, 16 mei, werd door ds. Waardenburg, Beert Fikse en Jacob van Olst een bezoek gebracht aan het Witteveen-kerkje te Ermelo, omdat dat ook ongeveer die afmetingen had.

Op 24 augustus 1931 werd de eerste steen voor het kerkgebouw gelegd. De aannemers, broeders Van Olst en G. J. Morren, zouden met hun helpers hun best doen het kerkje nog vóór het eind van het jaar klaar te hebben, maar dan moest het wel een droge herfst zijn. Dat het dat in 1931 ook was, werd wel als een bij-

zondere gebedsverhoring gezien.

Omdat er voor de aankoop van het bouwterrein en voor de bouw van de kerk natuurlijk geld nodig was, waren enkele leden bereid in dezen te helpen. Het bedrag werd door zr. Jentje Koster en br. Aalt Strijkert bij de Boerenleenbank te Wezep geleend en vier anderen verklaarden zich bereid borg te staan. Het geld was dus nu beschikbaar en het wachten was op het gereed komen van de kerk. Op een kerkeradsvergadering werd 3 december genoemd als datum voor de inwijding.

Eerste steenlegging door ds. Waardenburg

Intussen deed ds. Waardenburg het gemeentelijke werk. De beroepsbrief zou per 1 december 1931 van kracht worden. Zijn tractement was vastgesteld op "minstens f 1.500,— per jaar".

Voor de plechtige ingebruikneming van de nieuwe kerk waren velen gekomen. Over deze dienst leest u meer in de Terugblik van ds. H. R. Timmerman.

De eerste maand dat het gebouw in gebruik was, was een zeer gezegende maand. Het gebouw werd al meteen intensief gebruikt: op zondag voor de diensten, waarbij vóór de morgendienst Zondagsschool werd gehouden voor jongens, onder leiding van Kornelis Spronk en Harmen Reurink. Op zondagmiddag was er Zondagsschool voor de meisjes, onder leiding van Marrigje Fikse en Jentje Koster. Bij de eerste viering van het Kerstfeest was de kerk stampvol. Behalve aan het Jeugdwerk werd ook van het begin af grote aandacht besteed aan het werk van de Zending.

Natuurlijk was er voor de nieuwe kerk ook een orgel gekocht. Dat werd bespeeld door br. Gerrit Koele en de gemeente was dankbaar, in hem zulk een goede organist te hebben.

In 1932 werd de kerkeraad uitgebreid met br. Harm Reurink, die als buitengewoon ouderling aan de broeders werd toegevoegd. Hij heeft in de korte tijd, dat

hij zijn ambt heeft mogen vervullen, veel voor de gemeente betekend. In huisbezoek, jeugdwerk, ook in het openluchtwerk, altijd en overal was hij aanwezig en tot dienst bereid. Helaas kwam hij op 21 februari 1934 te overlijden, slechts 41 jaar oud. Hij was voor velen, in de gemeente en daarbuiten, tot eeuwige zegen. Hij mocht ingaan tot de vreugde van zijn Heer. In de rouwdienst en ook in de herdenkingsdienst 's avonds in de kerk gehouden, waren velen aanwezig, o.a. ook ds. A. Winckel en ds. D. W. Veldkamp. Velen getuigden van ontvangen zegen door de dienst van deze eenvoudige broeder, die zo vol liefde was tot de Heer en zijn dienst.

In 1935 — de gemeente is dan 5 jaar oud — is het ledental gestegen tot midden zestig. Op 22 december van dat jaar maakte ds. Waardenburg bekend, dat hij het beroep naar de gemeente in Utrecht had aangenomen. Op 9 februari 1936 nam hij afscheid van de gemeente.

In de vacante tijd die volgde, gingen verscheidene Bondspredikanten en broeders van elders voor. Onder hen was ook br. J. I. van Wijck, toen als evangelist werkzaam bij de Belgische Evangelische Zending. Een en ander had tot gevolg, dat op de Ledenvergadering van 9 september besloten werd hem als predikant te beroepen en dat met algemene stemmen.

Hierna ontstonden echter moeilijkheden, omdat br. Van Wijck niet beroepbaar was in de Bond. Het Comité van de Bond kwam naar Oldebroek om de zaak te bespreken. Voor vele leden was er geen enkel probleem — vooral de vrouwelijke leden (!) stonden op de bres voor de zelfstandigheid van de plaatselijke gemeente. Br. Van Wijck was gekozen en beroepen door de gemeente — welnu, hij was welkom in Oldebroek met of zonder medewerking en toestemming van de Bond! Op de Bondsvergadering van 24 februari 1937 — br. Van Wijck was zijn arbeid in Oldebroek inmiddels reeds begonnen — ging deze akkoord met het beroep van Oldebroek en kon br. Van Wijck als predikant der gemeente worden bevestigd.

Deze bevestiging vond plaats op zondag, 14 maart, door ds. Waardenburg.

Fam. R. Spronk-Spijkerboer

Ds. J. I. van Wijck
(1936 - 1946)

Nu kon ds. Van Wijck in wat rustiger sfeer met de opbouw van de gemeente beginnen, want in tegenstelling met ds. Waardenburg was ds. Van Wijck de hele week voor de arbeid in de gemeente beschikbaar. Het huisbezoek wachtte, de verenigingen bloeiden en... de zondagse diensten begonnen op tijd. De jongeren werden zoveel mogelijk bij het werk van de gemeente en van de zending betrokken. Zondagsschool en Jeugdverenigingen waren de vacante tijd goed doorgekomen, alsook het Koor. Ds. van Wijck heeft nog een Knapenvereniging opgericht. Er was groei en bloei. Gedurende de zomer werden Openluchtsamen-

komsten gehouden, beurtelings in Wezep en achter de Vree. Vooral de laatste trokken veel bezoek. Ook werd in die dagen een fluitgroep opgericht, die onder leiding stond van br. Jacob van de Werfhorst. Ook werden er Jeugdbidstonden gehouden, op zondagmorgen vóór de dienst, waarin jongemensen van "Luctor" en van onze gemeente samen de prediking in de komende diensten opdroegen aan de Heer. Geweldig, dat dat kon zo!

Dan komt de oorlogstijd met al zijn moeilijkheden, ook voor de arbeid in de gemeente. Het tienjarig bestaan van de gemeente werd in soberheid herdacht. Wel werd bij gelegenheid van deze verjaardag een klok geplaatst in het torentje van de kerk. Br. Eimert Fikse neemt als organist de plaats van br. G. Koele in, aangezien deze benoemd werd tot organist in de Hervormde Kerk alhier.

De bezetting brengt zijn eigen zorgen mee. De verwarming van kerk en gebouwen wordt moeilijk: catechisaties worden samengevoegd, verenigingen worden aan huis van de leden gehouden. Ook in deze tijd — zo lezen we in de verslagen — gaat br. Jacob van Olst door met het verzamelen van gelden voor de arbeid van de Zending.

Op de kerkeraadsvergadering van 18 maart 1942 wordt besloten br. Hendrik v.d. Molen te benoemen als "zondagskoster" tegen een vergoeding van f 60,— per jaar. Hij is tot 1954 de gemeente als koster blijven dienen. Omdat het vervoer moeilijk wordt, willen de leden der gemeente die in Elburg wonen graag dat er ook daar op zondag diensten worden gehouden. Dat wordt aanvaard. Verder vermeldt het verslag uit die dagen met vreugde, dat br. Lammert Flier is aangenomen voor de nieuw te beginnen opleiding voor predikanten.

Hoewel de gemeente in het algemeen gesproken de verschrikkingen van de oorlog met al zijn spanningen en zorgen goed heeft doorstaan, kwam het als een schok aan, dat één van ons, br. Gerrit Blaauw, kort voor het einde van de oorlog werd gefusilleerd in verband met zijn activiteiten in de ondergrondse. Een harde slag voor allen, een groot verdriet en gemis voor zijn vrouw en kinderen.....

In 1946 wordt als ledental van de gemeente 200 vermeld. Er kan dus gesproken worden van een gestage groei, ondanks alles.

In dit jaar wordt besloten tot aankoop van grond aan de Vierhuizenweg/Zuiderzeestraatweg, als plaats voor een nieuw te bouwen pastorie.

Intusschen heeft ds. Van Wijck de gemeente meegedeeld het beroep van de gemeente in Gouda te hebben aangenomen. Dit betekent, dat met de uitvoering van de bouwplannen geen haast wordt gemaakt, in afwachting van een nieuw te beroepen predikant.

Er wordt een fijne afscheidsdienst gehouden en op een gezellige gemeenteavond wordt uiting gegeven aan de gevoelens van vriendschap en liefde, van dankbaarheid ook voor al de arbeid die ds. Van Wijck in de gemeente heeft verricht.

Na enige tevergeefs uitgebrachte beroepen (o.a. op ds. H. Postma) werd ds. P. van Vliet van Amsterdam beroepen, die na enige aarzeling het beroep aanvaardde. Hij werd tot predikant der gemeente bevestigd op zondag 3 april 1949. Daarmee begon een nieuw tijdperk in de gemeente.

Ds. P. van Vliet
(1949 - 1966)

Omdat de nieuwe pastorie nog gebouwd moet worden — de plannen waren inmiddels goedgekeurd — neemt het gezin Van Vliet voorlopig zijn intrek in een woning aan de Rustenburgsweg. Ds. en mevrouw Van Vliet zijn daarna met goede moed de arbeid in de gemeente begonnen: het huisbezoek, het bezoeken van zieken en bejaarden, het contact met de verenigingen. In deze tijd wordt de Zendingkrans opgericht, die toen al, zo blijkt uit het verslag van dat jaar, het karakter draagt van een gezellig samenzijn.

Op 8 juli 1949 werd de eerste steen gelegd voor de nieuwe pastorie en op 4 april 1950 kon het huis worden betrokken. Als alles op orde is krijgen de leden van de kerkeraad en de leden der gemeente gelegenheid de nieuwe aanwinst te bezichtigen. Een prachtig huis op een waarlijk prachtig plekje in het dorp!

De pastorie

Op 13 september werd in Elburg het evangelisatie-gebouwtje aan de Oosterwalstraat in gebruik genomen voor de diensten daar.

In 1955 — de gemeente bestaat dan 25 jaar — wordt ds. Van Vliet ernstig ziek, zo ernstig ziek dat voor zijn leven moet worden gevreesd. Gelukkig wordt hij voor zijn gezin en voor de gemeente gespaard en kan hij na enige tijd zijn werk weer hervatten. Door de ernstige ziekte van de voorganger voelde men niets voor een feestelijke viering van het zilveren jubileum van de gemeente.

Vejo 1947

In 1957 wordt br. Lammert Flier, gereed gekomen met zijn studie, geordend als zendingspredikant, om uit te gaan naar ons zendingsveld op Samosir, Sumatra. In datzelfde jaar wordt ook voor het eerst melding gemaakt van een bandrecorderdienst, die later — onder de bezielende leiding van br. G. Hoekert — voor zovelen tot zegen zal zijn. In dit jaar overleed ook br. Beert Fikse T.zn., die de gemeente direct na haar ontstaan zo lange tijd gastvrijheid heeft verleend.

In 1958 wordt het nieuwe orgel in gebruik genomen. Dat was een hele plechtigheid. Wij lezen: "door organist T. v. d. Poll werd op het oude orgel het begin van Psalm 33:2 gespeeld en bij de woorden "het speeltuig moet die toon vervangen" viel organist Jan Spronk met het nieuwe orgel in."

Ds. van Vliet beleefde met de zijnen nog een heel bijzondere dag op 29 april 1959, toen hem door burgemeester Luiting Maten de versierselen verbonden aan het Ridderschap in de Orde van Oranje Nassau werden opgespeld.

Inmiddels is de gemeente bezig uit de kerk en bijgebouwen te groeien. Op zondag is de kerk veel te vol en voor de verenigingen biedt het verenigingsgebouw te weinig ruimte. De Zondagschool wordt dan al door meer dan 80 kinderen bezocht.

Een nieuwe kerk te bouwen wordt wel besproken, maar dat durft men toch niet goed aan. Br. H. Pruis heeft toen een plan gemaakt voor een verbouwing, die door de Ledenvergadering in 1961 wordt goedgekeurd. De kosten worden begroot op ± f 100.000,—. Er is hulp van velen op allerlei wijzen, zowel om geld bijeen te brengen als om het eigenlijke werk van de verbouwing te bespoedigen. Velen zijn bijzonder actief. Op woensdag, 10 juli 1963, wordt de verbouwde kerk

officieel in gebruik genomen: een feestelijke dienst!

Het is zeker het vermelden waard, dat zr. Jentje Koster dan meer dan 40 jaar Zondagsschool-arbeid heeft verricht. De leiding van de Meisjesvereniging — reeds van het begin van de gemeente af verzorgd — wordt nu overgedragen aan zr. Jannie van de Weg. Geweldig is het, dat er altijd weer mensen bereid zijn in allerlei arbeid in de gemeente de Heer te dienen!

Meisjesvereniging 1948

Einde 1965 deelde ds. Van Vliet de gemeente mee, dat hij besloten had met emeritaat te gaan. De jaren gingen toch wel tellen... Hij is voor de gemeente tot rijke zegen gesteld, daarom ziet de gemeente — hoewel zij weet dat het voor ds. Van Vliet meer dan tijd werd — hem node gaan.

Op Paaszondag, 10 april 1966 vindt het afscheid plaats. Hoe mevrouw en ds. Van Vliet dit beleefd hebben, leest u in de Terugblik van de hand van Mevrouw Van Vliet.

In dit jaar wordt ook besloten tot de bouw van een nieuwe eigen kosterwoning. Br. en zr. Evert van 't Hof, die al enige jaren als kostersechtpaar de gemeente dienden, mochten er in komen wonen. Ook het kosterwerk — weinig dankbaar werk vaak, maar wel nuttig en veel omvattend — is een kans om, met de krachten en de tijd die God ons geeft, te dienen. We zijn dankbaar voor hun werk in ons midden en hun gastvrijheid wordt algemeen geprezen.

Dan wordt het beroepingswerk ter hand genomen. Al spoedig bleek, dat ds. H. R. Timmerman, die als kandidaat de gemeente reeds enige tijd had gediend, in de gemeente nog lang niet vergeten was. Op de Ledenvergadering van 3 augustus 1966 wordt met grote meerderheid van stemmen besloten hem te beroepen. Het beroep wordt aanvaard en op zondag 27 november wordt hij door de consulent, ds. A. Jonkman, bevestigd tot voorganger der gemeente. Daarmee is wederom een nieuw tijdperk voor onze gemeente begonnen.

Ds. H. R. Timmerman
(1966 - 1974)

In het Maandblad der gemeente schrijft hij: "Met dankbaarheid gedenken wij de arbeid van ds. Van Wijck en ds. Van Vliet, en wij achten ons gelukkig hun opvolger te mogen zijn. Moge het ons gegeven zijn met even veel zegen onder u te mogen arbeiden als zij hebben gedaan."

Met vreugde en toewijding hebben ds. en mevrouw Timmerman zich gegeven in de arbeid in de gemeente, waarbij mevrouw de leiding op zich nam van de Zendingsskrans "Martha".

In deze tijd heeft ds. Van Wijck, die met emeritaat was gegaan, zich in Oldebroek gevestigd. Hij was steeds gaarne bereid voor te gaan als een beroep op hem werd gedaan voor de diensten in Oldebroek en in Elburg. Ook de arbeid van de nieuwe dominee werd zeer gewaardeerd en hij mocht met zegen en in goede gezondheid zijn werk doen onder jong en oud.

De gemeente, die van haar begin af aan een Zendingsgemeente heeft willen zijn, beleefde het als een vreugde, dat één van ons, n.l. br. Jacob Kanis, door één van de vrije kerken in Zuid Afrika als haar zendingspredikant kon worden uitgezonden.

Vroegen op de kerkeraadsvergaderingen in het verleden nog al veel zakelijke dingen als verbouwingen en dergelijke de aandacht, in 1968 kwamen veelal andere onderwerpen ter sprake, zoals de Pinkstergedachte, volwassendoop en overdoop, onderwerpen waarover men niet zo gauw uitgedacht en uitgepraat was. Er was namelijk onder de jeugd in onze omgeving en voor een deel ook uit onze gemeente een geestelijke opwekking ontstaan. Internationale christelijke jeugdbewegingen, waarmee ook onze jeugd in aanraking kwam, speelden hier een rol. Velen in de gemeente en in de kerkeraad zagen hier een gevaar, maar de Heer der Gemeente, Die ons in Zijn genade een opwekking zond, heeft er voor willen zorgen, dat er niet al te veel scheefgroei ontstond en dat de band tussen gemeente en jeugd bleef bestaan. Velen hoorden in die tijd de stem van de Meester, Die hen riep tot Zijn dienst, en wilden die roepstem gehoorzaam zijn. Van meerderen van hen vindt u de namen in de lijst van zendingsmensen, die van onze gemeente zijn uitgegaan en met wie we graag het contact onderhouden. Behalve dezen, die nader worden genoemd, was er ook zuster Hans Wagter, inmiddels lid van onze gemeente geworden, die in een zendingdienst in januari 1969 afscheid nam in verband met haar vertrek als zendingssuster naar Suriname, voor de arbeid onder de Indianen.

Dat het evangelisatie- en zendingswerk de liefde van de gemeente heeft wordt ook openbaar in de medewerking aan Camping- en strandevangelisatie, deelname van de jeugd aan het werk van Operatie Mobilisatie, koffiefabarwerk in Elburg, in bijbelkringen van jongeren die zich om dit werk gevormd hebben. In die tijd vertrok onze br. Jan van Bruggen naar Gabon om daar als leraar aan een Zendingsschool werkzaam te zijn voor een aantal jaren.

Ook in de eigen gemeente zat men niet stil. Het Verenigingsgebouw werd te klein om ruimte te kunnen bieden aan het steeds uitbreidende jeugdwerk. Dus werd onder de bezielende leiding van br. Willem Spijkerboer — hij is niet voor niets bij Gemeentewerken! — begonnen aan de uitbreiding van het Jeugdgebouw. Ook ditmaal werd door meerderen meegeholpen. Deze uitbreiding betekende een aanmerkelijke verbetering en aanwinst voor de gemeentelijke arbeid onder jong en oud.

Ds. Timmerman was bereid ook na het bereiken van de 65-jarige leeftijd nog wat door te gaan met zijn werk. Dat werd algemeen gewaardeerd.

In het jaar 1974 overleed op 18 maart onze zr. Geeltje Flier-Spijkerboer, de laatste van de broeders en zusters die de gemeente hebben gesticht.

In juni 1974 nam ds. Timmerman het beroep aan, dat de gemeente in Heerde op hem had uitgebracht. Zijn vertrek betekende het einde van een zegenrijke periode in onze gemeente, waarbij het verenigings- en jeugdwerk goede voortgang mochten hebben. Bij al de arbeid, die in onze gemeente wordt verricht, mag ook de medewerking in de diensten en samenkomsten van Gemeentekoor en de Zang- en muziekgroep "Destination" niet worden vergeten. Zij hebben telkens weer met vreugde en grote toewijding het Evangelie uitgedragen met zang en muziek — een feestelijke noot in menige dienst en samenkomst, tot zegen ook van velen.

Na het vertrek van ds. H. R. Timmerman werd met grote meerderheid van stemmen besloten een beroep uit te brengen op ds. H. Postma van Hilversum. Tot vreugde van velen nam deze het beroep aan. En daarmee is de tot nu toe laatste periode in onze gemeente begonnen.

Zondagsschool

Ds. H. Postma
(1974 - heden)

Op zondag 8 december deed ds. Postma zijn intrede als predikant van onze gemeente, na bevestigd te zijn door ds. D. W. Veldkamp.

Aangezien dit begin midden in de drukste tijd van het gemeentelijke jaar viel, was het meteen aanpakken geblazen. Daarbij speelt ook de uitgestrektheid van onze gemeente — over zoveel dorpen verspreid — heel duidelijk een rol mee. Zijn wijze van werken en preken ondervindt waardering bij velen en God zegent het werk. Zo is er veel reden om dankbaar te zijn. Waardering is er ook voor de inzet van Mevrouw Postma, die met vreugde en toewijding een deel van het werk voor haar rekening neemt.

Trouwens, het is niet alleen de uitgestrektheid van onze gemeente die een rol speelt in het werk, maar ook het feit dat een groot aantal gezinnen en personen gerekend mogen worden tot de vrienden van de gemeente die in alles graag en van harte meeleven in allerlei activiteiten van onze gemeente. Ook zij vragen onze aandacht en zorg en... we geven die met vreugde.

Zondag, 12 januari 1975 was een bijzonder feestelijke dag in ons midden. Br. en zr. Harry en Sija Kanis-Boer legden belijdenis van hun geloof af en werden daarna ingezegend voor de zendingsdienst, die zij in de Transkei, in Zuid Afrika, zouden gaan verrichten. Fijn voor hen en voor ons, te mogen weten dat je bij elkaar hoort en op elkaar kunt rekenen.

In 1977 overleed — na lange lijdensweg — onze br. Jan Strijkert, die vele jaren onze gemeente als diaken diende. Met dankbaarheid gedenken wij zijn toewijding en ijver in de dienst van onze Heer. Hij was altijd tot iedere dienst bereid. Hij mocht ingaan tot de vreugde van zijn Heer.

De uitbreiding van de arbeid maakte opnieuw uitbreiding van de bijgebouwen nodig. In 1978 kon een nieuw lokaal in gebruik worden genomen. Een aanwinst van betekenis.

We beleven het als een zegen, dat zoveel van onze jongemensen bereid zijn zich in te zetten voor de dienst in het Evangelie — soms ook met gevaar van eigen leven. Aan ons de taak achter hen te staan met ons geloof en onze liefde, met ons gebed en met ons offer. Want de verantwoordelijkheid voor dit werk rust op heel de gemeente. Zo willen we onze verantwoordelijkheid aanvaarden naar twee kanten: enerzijds voor het werk van de Stichting voor Zending en Evangelisatie van onze Bond, omdat we immers een Bondsgemeente zijn, en anderzijds voor hen die van ons zijn uitgegaan, in dienst van welke zending dan ook, omdat

zij immers van ons zijn uitgegaan. Een grote verantwoordelijkheid, dat is het. Maar dat is niet erg — we hebben immers zoveel om dankbaar voor te zijn?! Zo denken we ook met vreugde en dankbaarheid aan het werk van sommige van onze leden, die in "Het Evangelisch Begeleidings Centrum" de Heer en de naaste willen dienen, tot bevrijding van mensen die gebonden zijn door machten der duisternis: door alcohol en drugs. Ook dat werk wordt gezegend en mag bijdragen tot de redding en zegen van velen. Het mag ons een eer en een vreugde zijn ook achter dit werk te mogen staan, zoals we zeiden, met ons geloof en onze liefde, met ons gebed en met ons offer.

Zo mag de arbeid onder ons doorgaan op allerlei wijzen, in de gemeente onder jong en oud, en naar buiten — om zo onze roeping en verkiezing vast te maken om als een gezegend volk tot zegen te zijn, tot eer van onze God en Heiland. "Daarom...weest standvastig, onwankelbaar, te allen tijde overvloedig in het werk des Heren, wetende, dat uw arbeid niet vergeefs is in de Here." (1 Cor. 15:58)

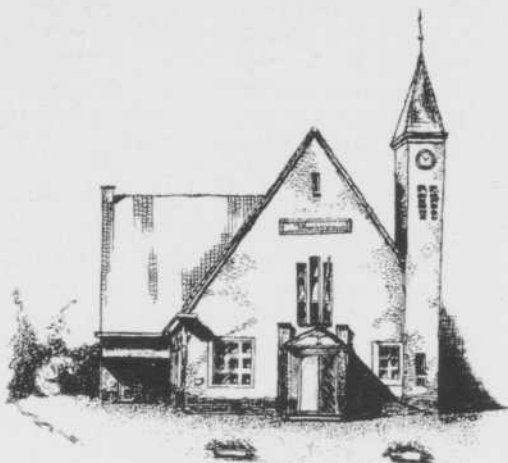
"Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid."

*Wij hebben de verlossing
Door Jezus' dierbaar bloed;
Wij hebben de verzoening,
O, welk een kostbaar goed!
Wij hebben 'n Hogepriester,
Die voor ons bidt en pleit;
Wij hebben 'n schone erf'nis
Straks in de eeuwigheid.*

*Wij wachten Zijn verschijning.
Zien biddend uit naar Hem;
Wij reizen met elkander
Naar 't nieuw Jeruzalem.
Wij zingen vol verwachting
't Blijde "Maranatha".
Wij zullen Hem ontmoeten:
Amen, Halleluja!*

*Eén in de naam van Jezus
Eén zin en één gemoed,
Eén in 't geloof der Schriften
Eén in 't verzoenend bloed.
Eén Vader, Die ons liefheeft
Eén Zoon, Die stierf aan 't Kruis,
Eén Geest, Die leidt door 't leven,
En straks één Vaderhuis.*

1980 - De Vrije Evangelische Gemeente nu

Op 20 december 1980 heeft de gemeente 466 belijdende leden.

In de wekelijkse eredienst komt de gemeente met veel jeugd en vrienden bijeen, het kerkgebouw is dan overvol.

De tweewekelijkse bijbelles en wekelijkse bidstond staat onder leiding van Ds. Postma.

Dinsdag- en vrijdagmiddag en dinsdag- en vrijdagavond worden de catechisaties gehouden. Er zijn 160 catechisanten.

De catechisatie voor ouderen, aspirantleden, wordt door 15 personen bezocht. Het gemeentekoor "**Een nieuw lied**" onder leiding van br. H. Koetzier repeteert wekelijks, het bestuur wordt gevormd door: zr. D. Stouwdam-Lokhorst; zr. M. v. 't Hul-van Dijk; Zr. A. Joël-van de Weg; br. H. Spronk en br. H. van Ommen.

De zendingskrans "**Martha**" onder leiding van mevr. Postma, verricht eveneens wekelijks op een middag haar arbeid voor de zending.

De zang- en muziekgroep "**Cheroet**" is nog in beginstadium en kan gezien worden als opvolgster van "**Destination**". Leidsters zijn: zr. M. Stouwdam-Dekker en zr. Dinie Lokhorst. Muzikale begeleiding: Eimert Fikse.

De meisjesvereniging "**Rehoboth**" vergadert onder leiding van zr. G. Spronk-van de Kamp en zr. M. Junte-Spijkerboer.

De jongelingsvereniging "**Leidt ons in Uw Waarheid**" vergadert onder leiding van br. Frank van de Brink.

Beide laatste verenigingen bestaan even lang als de gemeente.

De meisjesclub "**Het mosterdzaadje**" vergadert onder leiding van zr. Francien van der Molen-Weijenberg.

De jongensclub "**Immanuel**" heeft als leiders de brs. Wim Pruijm en Bertus Spronk.

Ook de Zondagsschool "Laat de kinderen tot Mij komen" bestaat van de oprichting der gemeente af. De jongste klas komt tijdens de dienst bijeen, en de twee oudere klassen na de dienst. Leid(st)ers zijn momenteel de volgende brs. en zrs.: Roelie van Bruggen, Gerrie Dekker, Helma Brokkelkamp-Veldhoen; Gerjanne Fikse; Jettie Hollander-van 't Hul; Asuerus Fikse; Gerrie Spronk-van de Pol en Willem Spijkerboer.

De verenigingen en in zekere mate ook de Zondagsschool worden overkoepeld door de Jeugdraad en de plaatselijke afdeling van de Vrije Evangelische Jongeren Organisatie (VEJO). Tweemaal in de maand komt men op zondag of zaterdagavond bij elkaar. Leider is br. Asuerus Fikse.

Als plaatselijke afdeling van VEJO-Nederland is zij uiteraard verbonden met al de andere Vejo's in Nederland. Br. Willem Spijkerboer is jeugdoudersling.

De gemeente houdt via de Commissie voor evangelisatie en zending contact met al degenen die uit onze gemeente afkomstig zijn en of door lidmaatschap of het bezoeken der wekelijkse kerkdienst te kennen hebben gegeven bij ons te willen behoren en die nu in evangelisatie- en zendingswerk arbeiden, zowel in Nederland als in het buitenland.

Met dankbaarheid noemen wij deze broeders en zusters.

In het buitenland:

Jacob en Ina Kanis	Kerk van de Nazireër, Zuid-Afrika;
Harry en Sija Kanis	zendingsarts, momenteel in Jeruzalem;
Herman en Gillian Spronk	W.E.K. Japan;
Rijk en Harry van de Poll	W.E.K. Nabije Oosten;
Bart en Marianne Doornweerd	"Jeugd met een Opdracht" Nepal;
Hennie van Aperloo	juist terug van verpleegwerk in vluchtelingenkamp in Thailand.

En in Nederland wonend:

Johan en Anneke Companjen	"Kruistochten" Arbeid tot steun aan ver- volgde christenen over heel de wereld;
Bernard en Didie Companjen	idem
Willem en Gerrie achter de Molen	"Evang. Begeleidingscentrum" te Doornspijk;
Bertus en Joke van de Werfhorst	"
Sjoerd en Gé van der Velde	"
Roelf en Anke van der Velde	"
Louis en José Honkoop	"
Hans en Delja Pruis	Instituut voor Evangelisatie;
Jan van Bruggen	Arbeid onder de studenten (I.F.E.S.);
Chris Doornweerd	"Jeugd met een opdracht" (YWAM) Heerde;
Joop Spronk	momenteel op de Bijbelschool "Brandpunt" te Doorn.

Hoewel we niet allen bij name kunnen noemen denken we toch ook aan de velen die aan bandrecorderwerk, het collecteren voor de zending, in de arbeid van de Evangelische Boekwinkel en het Kinderevangelisatiewerk hun krachten geven.

december 1980

De kerkeraad:

Ds. H. Postma	voorz.
K. A. v.d. Beek	
W. J. van Bruggen	penningm.
D. J. Fikse	
E. J. Flier	
G. Franken	
G. W. de Groot	secr.
H. v.d. Linde	2e voorz.
T. Prins	
Chr. Spijkerboer	
W. Spijkerboer	2e secr.
H. v.d. Streek	2e penningm.

Periode 1937-1946

Het is niet zo eenvoudig om u een klein overzicht te geven over de periode waarin ik onze gemeente mocht dienen.

'k Heb geen enkele aantekening uit die dagen en ik ben bang dat mijn geheugen mij op mijn hoge leeftijd wel eens in de steek laat.

Op 1 januari 1937 kwam ik tot u en mocht onder u blijven arbeiden tot half oktober 1946, dus bijna 10 jaar.

Het gaat nu evenwel om een kort overzicht van de arbeid in die tijd. Het eerste, wat mij erg aansprak toen ik in Oldebroek kwam, was het opschrift op ons mooie kerkgebouw. Waar nu staat "Vrije Evangelische Gemeente" stond toen "Christus alles in allen". Het bleef er staan zolang ik onder u was.

Was het te hoog gegrepen? Het tekende in ieder geval het karakter van de toenmalige gemeente. De gemeente droeg nog het karakter van een "opwekkingsgemeente". De oudere leden hadden de opwekking in Oosterwolde, onder Ds. Bähler, die een geestelijk kind van de opwekking in Brighton was, nog meegeemaakt en beleefd. Dit had een krachtig en blijvend stempel op hun leven gezet. Er was een fijne, geestelijke en broederlijke sfeer in de gemeente: de bidstonden werden trouw bezocht en zij die niet meer konden opgaan, hadden in hun huis het "heiligdom" waar ze met ons meebaden en werkten. Het was inderdaad "Christus alles in allen".

Langzaam, maar gestadig groeide de gemeente. Welke rijk gezegende conferentie's tot verdieping van het geestelijk leven, hadden we telken jare. Ze werden de geboorteplaats van veel jongemensen, maar ook van ouderen, die in de samenkomsten spontaan opstonden en voor Jezus kozen. Ach, zagen we dat vandaag ook nog maar. De meesten zijn trouw gebleven en als ik de gemeente rondkijk, dan zie ik onder de velen ook degenen, die in hun jeugd voor Jezus kozen.

Vandaag is er een groot gevaar. We willen wel Jezus tot vergeving, maar de aardse dingen tot genot. Helaas, Christus is niet meer "alles".

Gedurende de oorlogsjaren ging de arbeid rustig door. Eén broeder, G. Blaauw, is helaas niet weergekeerd, doch overigens mochten we bij elkander blijven.

En nu, moge de Here der Gemeente, ons verder leiden totdat Hij komt, dan wordt het weer "Christus alles en in allen". Bij sommigen is in deze tijd van aardse welvaart het uitzicht beneveld, de verwachting niet zo sterk, en toch, hoe belangrijk is deze verwachting.

Er zijn in onze Bijbel meer verwijzingen naar Jezus wederkomst, dan naar Zijn eerste komst. Er is feitelijk geen enkele zaak zo uitdrukkelijk geleerd in de Schrift, als de wederkomst van onze hemelse Bruidegom.

Volgens een Engelse theoloog komen in het Oude Testament 1200 en in het Nieuwe Testament 312 verwijzingen voor naar dat wonderbaar gebeuren. Als God het zo belangrijk vindt, zullen wij het dan veronachtzamen?

Openb. 22:20: "Hij, die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom spoedig". Ons antwoord zij: "Amen, kom, Here Jezus".

SOLI DEO GLORIA!

J. I. van Wijck

Een terugblik in dankbaarheid

Toen voor de tweede maal het beroep van Oldebroek kwam, begreep mijn man dat hij er niet meer onderuit kon en dat dit werkelijk een roepstem van Boven was. Hij gevoelde: God riep hem dáár tot arbeid. Na meerdere beroepen uwerzijds en even zovele bedankjes, gevoelden mijn man en ik dat God deze plaats voor ons had opengesteld en na veel gebed nam mijn man 't beroep aan.

Velen in Amsterdam waren verwonderd over onze beslissing. De één zei: "U gaat u toch niet begraven op de Veluwe?" Anderen vonden 't juist nodig, dat er op de Noord-Veluwe een ruim en blij Evangelie werd gebracht.

Weer een ander zei in puur Amsterdams! "U moet u eens laten nakijken"!

Maar we zijn in gehoorzaamheid gegaan. Vooraf had eerst nog een bespreking met de kerkeraad plaats. Er zaten toen nog maar zes broeders in de kerkeraad t.w. de broeders B. Fikse, J. Companjen en R. Spronk (ouderlingen) en B. Spijkerboer, C. Spronk en J. Strijkert (diaken). Alleen br. Spijkerboer is nog in leven.

't Was 3 april 1949 dat mijn man intrede deed met de tekst uit Marcus 1:41 "En Jezus strekte de hand uit en raakte hem aan". Wat is deze tekst voor velen in de loop der jaren bewaarheid geworden. Velen vonden gedurende de 17 jarige arbeid de Heiland als hun Verlosser en Heer.

U begrijpt wel dat het een hele overgang was van de grote stad naar 't toen nog rustige, eenvoudige dorpsleven in Oldebroek. Er zou een pastorie gebouwd worden, maar die stond er toen nog niet en dus namen wij onze intrek in een eenvoudige woning aan de Rustenburgsweg voor ongeveer één jaar. We woonden toen schuin tegenover de Gereformeerde kerk en de fam. ds. Streefkerk.

Na een klein jaar opnieuw een verhuizing, nú naar de nieuwe pastorie aan de Zuiderzeestraatweg. Dat was wel een hele overgang: een grote, nieuwe pastorie ('t leek wel een Engels landhuis!) met alles er op en er aan, behalve C.V.. Jammer!

Om ons huis was alles nog kaal, maar ter voeding en bemesting van de grond, werd er lupine zaad gezaaid en zodoende zaten wij een seizoen lang rondom in de heerlijk geurende lupinen. — Een jaar later werd kwekerij Moerheim er bij betrokken en zo vertoonde zich van lieverlee een prachtig aangelegde tuin. Eerst de siertuin, dan de beek, de moestuin en 't "krentebos" met een leuk slingerpaadje er in. Ja, die beek! Soms was-ie bijna overstroomd en dan zei ik heel on-eerbiedig: de beek Gods is vol water en zomers bij lang warm weer was-ie soms uitgedroogd en was mijn uitspraak: de beek Krith is uitgedroogd.

't Was een heerlijk huis om in te wonen, maar 's winters was 't er bar koud. Brrr.

't Vraagt natuurlijk ook om onderhoud. 't Is niet in een ommezentje schoon. Er dan de verwarming met kolen en ook wel hout! De meeste mensen zaten toen 's winters in één kamer bij de kachel, maar preken worden meestal niet in de huiskamer geboren, dus moet de studeerkamer óók verwarmd zijn. De pastoriendeur moet altijd voor ieder open zijn en de domineese moet klaar staan met koffie, thee of dergelijke. Boeken moeten óók kunnen worden aangeschaft. Men moet behoorlijk gekleed voor de dag komen, enz., enz... We kunnen 't lijstje zelf wel aanvullen. Met 't traktement is 't passen en meten. Gekscherend heb ik wel eens tegen mijn man gezegd: "Jij bent een arme baron op een rijk landgoed", en dan zei hij daarop veelbetekenend: "maar vrouw"!

U begrijpt wel, dat 't ons niet aan logé's ontbrak — op z'n tijd onze kinderen en

kleinkinderen, vrienden, en dan nog al eens m'n oude moeder. Wat kon zij genieten! En dan liep ze met haar stok in de hand door 't bloeiende krentebosje en zei ze meermalen: O, kinderen, wat leven jullie toch in een paradijsje; uitgenomen de zonde. Ja, dat was dan ook volkomen waar.

De typische klederdracht werd toen nog behoorlijk veel door de ouderen gedragen. Dat zal nu wel haast voorbij zijn. Wel jammer! De bouw der huizen en 't interieur zijn nu ook aan deze tijd aangepast. Zo omstreeks 1950 was dat meestal nog wel even anders.

De markt in Oldebroek 1940

De eerste jaren van ons verblijf in uw midden in de maand november, kregen we erg veel van de slacht en heb ik me gauw een weck-ketel en toebehoren aangeschaft. Deze heb ik erg veel gebruikt, vooral met 't oog op hetgeen de moestuin opleverde, zoals aardbeien, bessen, frambozen, appels, peren en allerlei groenten. 't Geeft zomers wel veel werk, maar 't is toch ook fijn en makkelijk zo telkens een greep in de kelder te kunnen doen.

En als het dan tegen Pasen liep — Eieren! In de latere jaren van ons verblijf in Oldebroek werd er vrijdagsavonds voor Pasen aan de voordeur gebeld. Ik liep er heen, niemand te zien of te horen en dan stond daar voor m'n voeten een witte schoenendoos vol met keurig apart ingepakte eieren. Tot vandaag heb ik nooit geweten, wie ons die verrassing bereidde. Ik riep dan maar de donkerte in: Dank u wel, Sinterklaas.

Over 't zielzorgelijke werk van mijn man past mij niet te schrijven. Hij had zijn ambtsgeheim. Wat ik mócht en móest weten werd mij verteld, maar wat verzwegen moest worden kwam mij zeker niet ter ore. Ook maar heel goed, dan kun je eerlijk tegenover de mensen staan. Zielzorgelijk werk is zo'n teer werk. Maar waar ik zeker van overtuigd ben is dit: dat mijn man voor velen tot een rijke zegen is geweest. — Wat kon hij 's Zondags onder de voorzang fijntjes de gemeente monstereken. Hij wist aardig nauwkeurig te vertellen wie er waren en wie niet. Een der volgende dagen was 't dan vaak "waar zat je, ik heb je de hele dag gemist". Er ontging hem niet veel.

Nu denk ik aan de overbezette diensten, vooral 's morgens; de bidstonden, de zendingskransen, 't zangkoor, de openluchtsamenkomsten achter de Vree, waaraan meerdere broeders medewerkten, enz. Wat ik noem zijn allemaal belevenissen en herinneringen met eenzijdigheden door eigen beperking. Anderen geven weer andere zaken door.

Dan 't huis- en ziekenbezoek. Huisbezoek wordt nooit genoeg gedaan. Men moest met aandacht luisteren naar de noden en behoeften van de mensen, hen bemoedigen. Een moeilijk maar fijn en gezegend werk. Ik ging nog al eens met m'n man mee, maar ik ben lang niet bij u allemaal thuis geweest. Dat spijt me. Wat gebeurden er vaak vreselijke ongelukken en droeve dingen. Ik verzeker u, dan leefden we van harte met u allen mee.

Wat zijn er ook velen bij 't zendingswerk met al z'n vertakkingen betrokken, in verscheidene landen en plaatsen. Als ik nu zo telkens weer al die namen tegen kom in 't Maandblad, dan zijn het er heel wat die werken in dienst van de Heer. Fijn!

De post! Er was altijd post. Brieven schrijven is nu een afnemende kunst geworden. We hebben immers telefoon! Ja, die telefoon, onmisbaar en soms onuitstaanbaar!

Op de soms meest ongelegen momenten rinkelde dat ding door 't huis. Maar toen kwam er nog veel post, mede door 't secretariaat van de Bond, waar mijn man enkele tientallen jaren bij betrokken was. En post vraagt om beantwoording en kost tijd. Elk jaar op de Bondsvergadering moest hij zijn jaarverslag over de verschillende Bondsgemeenten voorlezen en geloof maar dat hij beslagen ten ijs kwam en een gedegen verslag leverde; maar daar werden dan wel enkele nachten aan gewijd.

En dan 't elke keer opnieuw verzorgen van het Maandblad. Zijn vraag was steeds: "Vrouw, jij wilt 't wel corrigeren, hè? En vrouwlief geneerde zich dan, als de drukker er nog wel eens een enkele zetfout in maakte. Alsof zij zo'n sufferd was!

Ik geloof: een predikantsvrouw moet altijd achter haar man staan door dik en dun, gesloten zijn als een bus en open als een haard. En wie een dominee trouwt, moet er mee rekenen dat haar man bijna geen avond thuis is en ook moet je niet jaloers zijn, anders heb je geen leven.

Onverwacht bezoek, b.v. een blijde jonge vader die de geboorte van zijn eerste-ling komt melden en jij moet straks naar een begrafenis. Ik heb meermalen gedacht: een dominee moet toch wel een ziel van elastiek hebben; steeds weer omschakelen.

Nu ik m'n gedachten zo laat werken, denk ik ook aan 't zeer ernstige hartinfarct dat mijn man trof in juli '55. Ruim 9 maanden was hij uitgeschakeld, maar God had nog een plan met hem. Zijn werk was nog niet af. Vele gebeden zijn voor hem opgezonden en zo mocht hij na 9 maanden weer éénmaal preken — dat was Pasen '56. Welk een gebedsverhoring.

In april '59 werd mijn man koninklijk onderscheiden.

Nog veel goede, blijde dagen volgden. Vanzelfsprekend ook wel moeilijke en droeve, maar daar zullen we 't nu niet over hebben. Wat waren de conferenties dikwijls fijne dagen en tijden. Heerlijk als de Heer met zijn Geest zegend en reddend in ons midden was. De bevestiging van nieuwe leden en de avonden met hen bij ons thuis; wat werd er dan veel gezongen en getuigd.

Vergeten zal ik nooit 't 40-jarig jubileum in '62. Wat een liefde is er toen open-

baar geworden en wat is er toen gefeest en zijn we op alle mogelijke manieren verrast!

Ik behoef 't alles niet meer te herhalen, u hebt er indertijd over kunnen lezen, maar 't heeft een grote plaats in m'n hart behouden. Dank u wel, gemeente van Oldebroek voor alle liefde die we in uw midden mochten ontvangen!

Tenslotte werd de kerk te klein en werd er over uitbouw gesproken. Een nieuw pijporgel werd er in geplaatst of moet ik zeggen er in opgebouwd.

Toen wij in '62 ons 40-jarig jubileum vierden, was 't meen ik nog in de oude kerk, maar datzelfde jaar werd de gerenoveerde en vergrote kerk in gebruik genomen, inclusief 't nieuwe Jeugdgebouw erachter. Dat was een hele vooruitgang en ook een geweldige uitgave, maar de gemeente Oldebroek weet wat "geven" is!

Wat kunnen de mensen daar geweldig zingen. Mijn man en ook ik speciaal hebben er altijd erg van genoten. Daar doen ze tenminste hun mond open!

Fijn waren de feestdagen en de maandelijks zang- en evangelisatiediensten, als dan ook het zangkoor medewerkte of enige zusters samen zongen.

En zusters, onze kransmiddagen, waar we prettig bij elkaar waren en werkten. En de uitstapjes die we gemaakt hebben, weet u nog wel? Ik zal 't nooit vergeten!

Nu ik zo ongeveer van alles te berde heb gebracht, kom ik zo langzamerhand aan 't eind van m'n verslag. Maar nu nog even over 't afscheid. Mijn man mocht doorwerken tot april '66. Eerst had nog de bevestiging van 14 nieuwe leden plaats, onvergetelijk! Een week later, dus 10 april '66 de afscheidsdienst met de tekst uit Lucas 24:35 "En zij verhaalden wat onderweg gebeurd was en hoe Hij door hen herkend was bij het breken van het brood". Ik ga dit alles niet meer beschrijven, u weet er denk ik nog wel alles van. 't Was alles ontroerend!

Drie dagen later, 13 april intieme afscheidsavond, waar alle verenigingen zich hebben gepresenteerd, iets geleverd of gedaan hebben en ons geweldige afscheidscadeaux zijn aangeboden. Bij 't zien en ervaren van zoveel liefde en hartelijkheid zijn wij héél klein geworden.

Nog tot oktober '66 hebben wij in uw midden gewoond en zijn toen naar Ermelo verhuisd. Na een moeilijke tijd, strijd en lijden is mijn man daar in "Salem" op 3 oktober '67 overleden. Op zijn graf staat de bekende tekst uit 1 Cor. 15:57 "Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onzen Here Jezus Christus". Broeders en zusters, laten wij allen in geloof en vertrouwen verder trekken, wetende dat Hij de overwinning zal schenken door Jezus Christus, onze Heer.

Dat u allen in de toekomst nog voor menigeen tot blijvende zegen moogt zijn en zodoende moogt blijven meewerken aan de uitbreiding van Gods koninkrijk.

't Is donker op aarde, maar we leven in de verwachting van de wederkomende Heer.

Halleluja!

Uw vroegere, oude predikantsvrouw

M. C. van Vliet-Uittenbogaard

De Vrije Evang. Gemeente Oldebroek 50 jaar

Alhoewel wij de gemeente bijna 8 jaar hebben gediend, van 1966 tot 1974, heb ik persoonlijk ook het ontstaan van de gemeente meegemaakt. In die tijd was de Theol. School te Apeldoorn zeer nauw betrokken bij het gebeuren in Oldebroek. Doc. A. Winckel kwam veel in de kring "Luctor" en toen de scheiding eenmaal een feit was, werden de kerkdiensten gehouden op de deel van de boerderij van B. Fikse aan de Rijkstraatweg, tegenover de pastorie, die er toen nog niet was. Maar ook als studenten werden we heel vaak naar Oldebroek gestuurd om voor te gaan in de diensten van de jonge gemeente die toen 17 leden telde. Op 3 december 1931 werd de kerk ingebruik genomen door de eerste predikant ds. A. W. F. Waardenburg. Dat men een jaar na de stichting van de gemeente een kerk durfde te bouwen bewees wel de geloofsmoed van de 17. Trouwens de gemeente groeide zeer snel.

In 1932 vroeg ds. Waardenburg mij hulpprediker te worden, omdat hij ook zijn aandacht moest geven aan een geestelijk tehuis in Wezep. Aldus geschiedde. Ik ben toen bij Harm Reurink in huis geweest en heb catechisaties geleid en huisbezoek gedaan. Dat was me een tijd! Er waren toen al vele jongemensen die de catechisatie bezochten. Wat hebben we veel gepraat en gezongen! Maar het huisbezoek was een gebeuren op zichzelf. Als je huisbezoek deed, dan waren alle kinderen aanwezig en soms had je met elk een afzonderlijk gesprek. Er was veel verlangen naar geestelijk leven, vele bekeringen vonden plaats. Nooit zal ik de tijd vergeten dat ik als jongeman van 23 jaar in Oldebroek en omgeving mocht werken! Wat waren de Zondagsdiensten hoogtepunten, diensten door ds. Waardenburg verzorgd.

Mijn hulppredikerschap duurde tot het voorjaar 1933. Nooit heb ik kunnen vermoeden dat we nog eens als predikant de gemeente Oldebroek zouden dienen! Maar als je bij de wieg van de gemeente hebt gestaan kun je je alleen maar verwonderen over de geweldige groei die de gemeente heeft door gemaakt onder leiding van verschillende predikanten. En dat tot op de huidige dag!

Met dankbaarheid denken we terug aan de tijd toen wij onder u mochten werken. O, natuurlijk elke gemeenten heeft ook problemen en zorgen. En dat alles is ook Oldebroek niet ongemerkt voorbij gegaan. Maar altijd weer kwam de overwinning en de vreugde samen te werken in 's Heren wijngaard. Ik heb in mijn bezit een liturgie van de "Plechtige inwijding van het Nieuwe Kerkgebouw der Vrije Evangelische Gemeente te Oldebroek op 3 december 's avonds 7 uur te Oldebroek."

1. Votum
2. Koorzang: Inwijdingslied. (Speciaal voor deze feesture gedicht en getoonzet door de Voorganger)
3. Schriftlezing.
4. Gebed.
5. Zang der gemeente: Ps. 103:1 (staande).
6. Koorzang: "O Heer, U loven wij."
7. Rede door Ds. A. W. F. Waardenburg.
8. Koorzang: "Groot is de Heer...".
9. Opdracht van het gebouw aan de Here.
De gemeente zingt terstond na het "Amen" de bede uit Gezang 50:4b:
"Woon, o Heiland, in ons midden..."
10. Koorzang: "Komt tot de waat'ren".
11. Toespraak van Ouderling Flier.
12. Zang der gemeente: "Loof, loof Jehova, o mijne ziele."
13. Toespraken van afgevaardigden.
14. Slotzang der gemeente.

Ik meende er goed aan te doen u dit door te geven. De blijdschap uit die dagen moge uw blijdschap vandaag zijn. Na 50 jaar klinkt het loflied, alsof het nooit is verstomd: "Loof, loof Jehova, o mijne ziele." Want de Heer heeft grote dingen onder u gedaan! Laten wij verder strijden in het voetspoor van hen, die de gemeente hebben gesticht.

Hartelijk gegroet
Uw Ds. en Mevr. H. R. Timmerman-Hoekendijk
Ijsselstein

En nu? Vooruitzien in hoop!

Denkend aan de toekomst, werd ik bepaald bij wat onze vaders hebben opgesteld in de Beginselverklaring van 1881. Twee korte citaten daaruit:

"De áárd onzer Vrije Christelijke Gemeenten is wel het best uit te drukken met de naam van Vrije Hervormde Gemeenten. Het gebied van de arbeid der gemeenten gaat verder dan de plaats waar ze vergaderen, want "de akker is de wereld"."

Dit over de aard en het doel van onze gemeenten. En verder nog dit:

"Levende in de verwachting van de komende Christus — die zal komen om alle dingen weder te brengen, die gesproken zijn door de profeten van alle eeuwen — zien we ons geroepen om naar vermogen te zorgen, dat het Evangelie tot een getuigenis gepredikt wordt aan alle volken, en achten we ons genoopt, ons aangezicht naar Jeruzalem te keren, waar God Zijn volk Israël weer vergaderen zal en waar onze Heer, die daar geleden heeft, ook verheerlijkt zal worden."

Als het gaat om de roeping van Christus' Gemeente op aarde, dan weten we, dat zij is geroepen om een levende, getuigende Gemeente van haar Heer te zijn, tot redding van mensen, tot zegen van de wereld.

Dat geldt dus ook — in alle bescheidenheid — voor ónze gemeente. Ook haar roeping is, om in de wereld van vandaag en in de omgeving waarin we leven, een levende, getuigende gemeente van Jezus Christus te zijn, tot redding en zegen van mensen voor wie Jezus, onze Heiland, het werk der verlossing volbracht heeft evenzeer als voor ons. Haar roeping is een Zendingsgemeente te zijn en die roeping is gebleven. Die roeping geldt ook voor de tijd die komt.

Welnu, hier ligt het verband tussen het eerste en het tweede van de bovengenoemde citaten. Ons is het Evangelie toevertrouwd, dat gepredikt moet worden aan alle volken: "te Jeruzalem... en tot het uiterste der aarde". (Handel. 1:8) Die opdracht is gebleven! Die blijft gelden ook, totdat Jezus komt!

Maar we weten niet alleen van een opdracht. We mogen ook weten van een goddelijke *belofte*. We mogen leven in de verwachting van de wederkomst van Jezus Christus, in heerlijkheid: de Bruidegom voor Zijn Gemeente, de Messiaanse Koning voor Zijn volk Israël, de Heer der wereld, de komende Vredevorst. Welnu, in die verwachting mogen we leven in de tijd die ons wacht. We mogen vooruitzien in hoop!

Als Jezus in Zijn rede over de laatste dingen spreekt over tekenen die er zullen zijn aan zón en maan en sterren, en dat er op de aarde radeloze angst onder de mensen zal zijn vanwege het bulderen van zee en branding, terwijl de mensen bezwijken van vrees en angst voor de dingen die over de wereld komen — dan moet ons dat wel aanspreken in onze dagen. Is dit het niet, waarover we lezen in de krant en waarover radio en televisie ons informeren, elke dag opnieuw en is dit het niet, wat we lezen in de ogen van de mensen van vandaag?

Als Paulus in zijn tweede brief aan Timotheus schrijft over de laatste dagen en zegt, dat de mensen in die dagen zelfzuchtig zullen zijn...geldgierig...ongehoorzaam...ondankbaar...met meer liefde voor genot dan voor God — moet ons dat niet te denken geven, als we letten op wat er omgaat in de wereld van vandaag? En als Johannes ons zo nadrukkelijk waarschuwt tegen de geest van de antichrist, die nu reeds in de wereld is en die we daaraan kunnen kennen, dat hij loochent, dat Jezus de Christus is, de Zoon van God — is dát niet de geest, die

zich breed maakt in het denken van de mensen van vandaag, ook in kerkelijke kringen, ook onder christenen? en moet ons dat niet te denken geven?

Wat er omgaat in de wereld van vandaag moet ons te denken geven, het is waar. Maar het hoeft ons niet pessimistisch te stemmen, of in een sfeer van wanhoop te brengen. Jezus Zelf heeft het ons anders gezegd. "Als deze dingen beginnen te geschieden, richt u op en heft uw hoofden omhoog, want uw verlossing genaakt." Lukas 21:28.

De tekenen der tijden wekken ons op om waakzaam te zijn. Ze doen dat met diepe ernst.

Maar wat ze ons te zeggen hebben is vooràl: dat Jezus komt, Jezus de Overwinnaar!

We mogen ons als gelovigen niet minder dan feestgangers des Heren weten. We mogen het witte kleed dragen van Jezus' gerechtigheid, het kleed dat Hij zelf ons gaf.

We mogen als verlost des Heren het nieuwe lied zingen, het lied van troost en hoop, het lied dat Jezus Zelf ons leerde. Om dat straks, eenmaal in Zijn heerlijkheid, te mogen zingen met al de verlost, tot eer van God en van het Lam. Dat zal wat zijn!

Zo is er de opdracht èn de belofte.

We willen in de komende tijd in gehoorzaamheid de opdracht aanvaarden, in Zijn dienst, tot redding en zegen van mensen, tot eer van onze God en Heiland. Wij mogen dat doen in het wondere weten van de belofte, die Hij ons heeft gegeven, tot onze vertroosting en bemoediging, een levende hoop.

Opdat we mogen zijn als dienstknechten, die de heer bij zijn komst wákende zal aantreffen.

Opdat we zalig mogen zijn als de slaaf, die de heer bij zijn komst zo bezig zal vinden.

Opdat we na volbrachte levenstaak mogen ingaan tot de vreugde van onze Heer.

Zo willen we de toekomst tegengaan in de naam en de kracht van JEZUS, Die ons leven is.

Voor het verleden: Het is volbracht!

Voor het heden: Wij hebben de verlossing!

Voor de toekomst: Jezus en Zijn heerlijkheid!

"Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid."

HALLELUJA!

MARANATHA!

AMEN!

H. Postma

